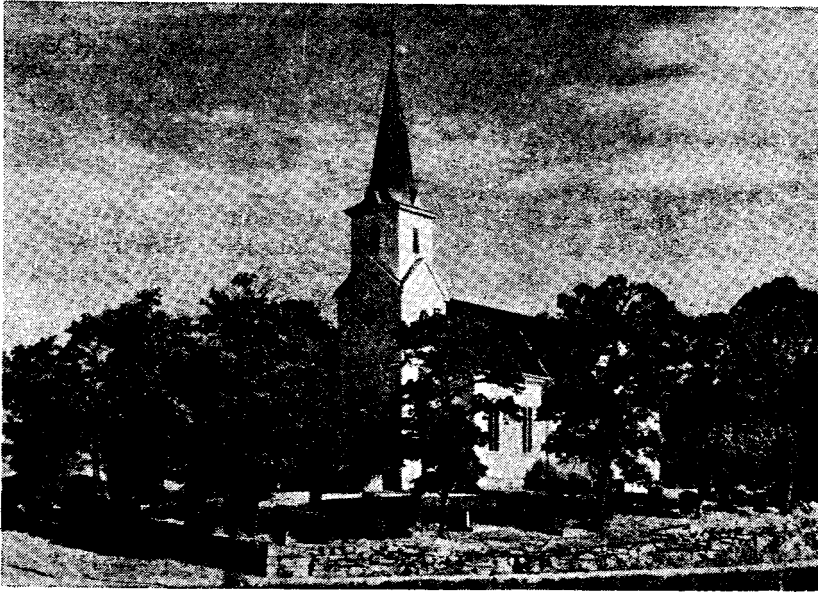

Varteig Menighetsblad

Nr. 7

Sept. 1976

4. årg.

MER ENN GULL

Gis det da noe større, herligere, mer attråverdig enn medaljen av edleste slag? — For den pasjonerte idrettsutøver som lenge har trenet med dette ene formål for øye å kunne vinne gullet i en eller flere av sine spesialøvelser, er dette vel for de aller, aller fleste den deilige drøm og store håp.

Også mange av oss som det slett ikke ble forunt å få en Montrealtur, har nok med spenning og undring fulgt med i det som ble vist på T.V.-skjermen iblant. Og våre refleksjoner har vært flere: Var det umaken verdt med all denne forsaking, alt strev og slit som av og til kunne gå

på helse og liv løs? — Vel skulle den olympiske idé være: «ikke å vinne, men å delta». — En fin idé og verdensomfattende: «Fram då frendrar i fredelege kappsteg». — Og like vel, — er det ikke en vesentlig side ved mennesket og dets verd som i all denne «ståhei» blir forsømt? Visselig. —

Paulus skriver til sin yngre venn og medarbeider: Øv deg i guds frykt. For kroppslig øving er nyttig til noe, men guds frykten er nyttig til alt. Den har i seg løfte både for dette liv og for det som kommer», 1. Tim. 1, 7—8.

Strålende og gripende både for øye og

Forts. s 3

Hjemmet - samfunnets beste vern

En sang som vel mange kjenner, en sang som både gleder og varmer oss er denne: «Hjem, hjem, mitt kjære hjem, nei ingen plett på jorden er skjønn som du mitt hjem». — Vi fylles med glede og takk. Barndomsminner med mor, far og søsken trer frem. Måtte vi bare gjøre våre hjem så lyse og vakre at de som vi har omkring oss, med jubel kan istemme denne sangen.

Den er opprinnelig engelsk: «Home, sweet home», men er etter hvert blitt sunget på så mange tungemål, elsket og sunget denne enkle sangen som i melodi og ord toner gjennom oss på en underlig, gripende måte.

Ofte er den blitt sunget ute i det fremmede av norske emigranter som i et øyeblikks hjemlengsel nynner: «Hjem, hjem, mitt kjære hjem». — Vi opplever hvordan norsk-amerikanere vender hjem etter mange års opphold i U.S.A. Hjem til jul. Hjem for å se gamle tomter Hjem for å dø

på den fedrene jord. Selv om de vant posisjon og formue ute i det fremmede, står det en egen glans av barndomshjemmet, enten det nå er det lille småbruket på Sørlandet, heiegården eller fjellgården, eller den lille plassen oppe i dalen. Ordet «hjem» rommer så meget.

Det er av de tusener hjem et land består, og slik som hjemmene er, blir samfunnet, folket. Hvert hjem er et lite samfunn for seg. Det har så meget å si hvordan de som skal styre det større samfunn er — det vet vi alle. Det som blir fremherskende i hjemmet, blir også det toneangivende i landet.

Vi må løfte blikket høyt og se utenfor denne jords snevre horisont, utenfor alt det som er forgjengelig, som en gang vil forsvinne, uansett hvor stort og herlig det enn kan se ut. Vi må få våre øyne opplatt for det som har evighetsverdi. Da vil mangt

Forts. s. 3

12. s. e. Tref.

Joh. 9, 24—38.

«En ting vet jeg»

sa den blindfødte: «jeg var blind, og nå ser jeg». — Med enkle, klare ord fortalte mannen om det merkelige, det ufattelige, som for ham dog var faktum. — La det ellers være så uhørt det være vil at noen har åpnet øynene på en blindfødt, med meg er det i allefall skjedd. Dette *ene* vet jeg.

Dermed er det også tindrende klart at «denne mannen», Jesus, var fra Gud. Var han ikke det, kunne han ingenting gjøre.

Dette er greit, gripende vitnesbyrd. Han forteller *det han vet*. Det er nettopp det et vitne skal gjøre. — Hva vet du om Jesus? Hva har han gjort for deg? — Alt har *han* gjort til din frelse. Har du tatt imot denne ufortjente gave, kan du vitne og si: en ting vet jeg: *nå ser jeg*.

«Det kan ei forklares, men blott erfares.»

T.T.

og meget se annerledes ut. — Da vil vi forstå at ingen oppgave på jorden er større enn den som er betrodd foreldre. Da ser vi hjemmet som grunnvollen for samfunnet — både materielt og åndelig.

For et ansvar vi har, som har med barn å gjøre! Det er vi som skal oppdra de piker og gutter som i fremtiden skal styre våre byer og bygder, oppdra det Norge som skal bli, fremtidens Norge.

Barn og unge må ledes i positiv retning, få gode idealer. Oppdragere må vise rett veg, når barna er i ferd med å velge den farlige. Vi må ikke glemme ungdommens mangel på kritikk og ansvar.

I dagens Norge holder mange hjem på å bli en karikatur, et vrengebilde av hva et hjem skulle være. Vår tid er dessverre svært materialistisk. Hjemmet blir bare et sted hvor barn og unge, ja ofte foreldre med, bare spiser og sover. Hva kan vi vente av barn og unge når vi selv går foran og viser gal veg? — Hva med å vise de unge respekt for livet? Intet gir større sikkerhet til en god start i livet enn en lykkelig barndom og et kjærlig, harmonisk hjem, et hjem der hygge, høflighet, åpenhet og gjensidig respekt er en selvfølge. Kan det tenkes noe mer trist og tungt enn hjem der den kalde, drepende taushetens demon kommer inn, der barn og unge ikke er åpne overfor hverandre, ikke betror seg til foreldrene? Det er noe galt med et slikt hjem, hva det nå enn er. Jeg har snakket med foreldre som var helt fortvilt over sine unge, høre fikk jeg også at de for sent forstod verdien av fortrolighet og åpenhet.

Det er vel også unge som med rette synes å ha grunn til å anklage sine foreldre for mangel på interesse for de unges ve og vel, foreldre som ikke bryr seg om når de unge kommer hjem, ikke spør om hvor de har vært eller hvordan de har hatt det. Ingen kontakt lenger mellom dem som mer enn noen andre skulle høre sammen.

Et fritt og uhemmet liv, er ikke et samfunnsliv. Lov og orden, hensyn til andre,

samarbeid og disiplin må læres. Hvis det gode visner og det onde gror, hvorledes vil da våre barns fremtid bli? Livets eksempel er mer virkningsfull enn formaninger. Eksemplet er makt.

Som Guds stedfortredere på jorden, er det foreldrenes oppgave å representere Guds vilje og lov i hjemmet, overfor barna. Å unndra seg dette guddommelige kall, er å bryte ned Guds ordninger. Vi må ikke ha en piedestals-autoritet. Vi står solidarisk med våre barn på synderes basis og under den samme forpliktelse på Guds bud. Og den rette autoritet vil derfor fremmes i det hjem hvor både foreldre og barn lever sammen i tilgivelsens liv og lys.

Hjemmet bygges så å si opp av materielle og åndelige verdier. Det er som en sammenflettet krans av synlige og usynlige ting som danner en skjønn helhet, når det bygges rett.

Hva er så det første grunnlag for hjemmet, det første som kreves, det som er hovedhjørnesteinen for hjemmets soliditet og fremtidige lykke? Jo, det er utvilsomt at de to som stifter hjemmet, ektefellene, elsker hverandre.

Forts. i neste nr.
J.T.

Mer enn gull (forts. fra side 1)

øre kan menneskeverk være. Slik også den strålende avslutningen av 21. olympiske sommerleker: Olympisk vugge, nåværende Arena i avslutningsglans, og kommende olympiske leker i kriblende forventning. —

Større og herligere enn Olympias Zeus i Grekenland er «allmakts Gud og kjærleiks Fader» som lot Frelseren fødes på vår jord i Betlehem. Herligere enn noen Olympisk Arena i fortid og nåtid er Golgata i Jerusalem, der én vant seierspris for alle mennesker. Og endelig: den herlighet som skal åpenbares under en ny himmel på ny jord hvor rettferdighet bor — for alle som tror. Der kan alle som vil, få være med og ta imot «ærens uvisnelige krans» og istemme den «himmelske lovsang». T.T.

GUDSTJENESTER

Søndag 5. sept., 12. s. e. tref.:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset, nattverd.

Søndag 12. sept., 13. s. e. tref.

Varteig kirke kl. 11: Familiegudstjeneste ved Torset. Offer til Hasle menighets-senter. Ev. dåp. Skoleklasse 4 synger.

Søndag 19. sept., 14. s. e. tref.:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved misj.-prest H. T. Løvås og Torset. Offer til Santalmisjonen. Nattverd.

Søndag 19. sept.:

Kommunehuset kl. 18: Fest for Santalmisjonen hvor misj.prest Løvås taler. Menighetskoret deltar. Kollekt.

Søndag 26. sept., 15. s. e. tref.:

Høgheim bedehus kl. 11: Gudstjenestlig møte ved Torset. Nattverd.

Søndag 3. oktober, 16. s. e. tref.:

Varteig kirke kl. 11: Høymesse ved Torset. Offer til Menighetsfakultetet. Nattverd.

Søndag 3. oktober:

Kommunehuset kl. 18: Menighetsfest, sang, taler, tilbakeblikk på forrige år. Bevertning. Kollekt til M.F.

SLEKTERS GANG

Døpte:

Per Anders Bergerud, 30. mai.
Stig Rune Syversen og Espen Bratteli, 6. juni.
Pål Asbjørn Kullerud, 27. juni.
Pål Andreas Bergerud, 4. juli.
Gunnar Wilhelmsen, 1. august.
Tormod Aarum og Geir André Bøe, 8. aug.

Vigde:

Gunnar Minge og Ingebjørg Kingsrød, 29. mai.
Stig Bjørge Eriksen og Solveig Lunde, 5. juni
Steinar Aasen og Anne Kristine Larsen Smberg, 26. juni.
Ulrik Olseng og Margaret Westgård, samt Arve August Rognerud og Anni Helene Spydevold, 3. juli.

Ole Johannes Skjørtorp og Bjørg Sikkeiand, samt: Arne Widar Sandbekk og Wenche Bergerud, 10. juli.

Roar Winge og Elisabeth Lunde, 31. juli.

Jan Erik Tallaksen og Berit Spydevold, 7. august.

Døde:

Thorvald Bergerud, 29. juni.

Amalie Charlotte Bøe, 5. juli.

Nils Tangen, 9. juli.

DE ELDRE I MENIGHETEN

«Enn i gråhåret alder skyter de friske skudd; de er frodige og grønne»,
Salme 92, 15.

— Rundt i de kristne forsamlinger og kirken finner du dem, Solide støtter i Guds menighet. De har stått når andre sviktet. Deres vitnesbyrd og bønner vitner om stadig kontakt med Gud. Om det utvortes legeme blir skrøpelig, blir det indre stadig fornyet. De kjenner kilden med det levende vann.

De eldre er levende vitner om at han er trofast som ga oss løftet. Skuffelse og svikt av mennesker har lært dem å regne med Herren.

Gud signe våre brødre og søstre med frisk og fornyet Ånd som vi trenger i våre menigheter.

E. K. Hansen, (forkortet).

Sender denne hilsen til de eldre i vår menighet. A.S.

MENIGHETSBLADET

har fra anonym giver mottatt kr. 50.00, som er overlevert kassereren den 31. juli. Hjertelig takk.

T.T.

VARTEIG MENIGHETSBLAD

Utgis av Varteig menighetsråd
ved en redaksjonskomite.

Utkommer med 10 nummer i året

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg